

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จัดระดับการศึกษาเป็น 3 ระดับ โดยให้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - ประถมศึกษาปีที่ 3 ให้เรียนภาษาอังกฤษ 40 ชั่วโมงต่อปี ประถมศึกษาปีที่ 4 - ประถมศึกษาปีที่ 6 ให้เรียนภาษาอังกฤษ 80 ชั่วโมงต่อปี ทั้งนี้สถานศึกษาสามารถยืดหยุ่นเวลาเรียนได้ตามที่เห็นสมควร หรือเพิ่มรายวิชาเพิ่มเติมขึ้นอีกก็ได้เพื่อให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของสถานศึกษา ทั้งนี้ต้องมีเวลาเรียนรวมไม่เกินตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างเวลา 1,000 ชั่วโมงต่อปี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 23 - 24)

ประเทศไทยมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ผู้เรียนอยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 แต่ผู้เรียนยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ดีเท่าที่ควร โดยยังคงมีปัญหาในการใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ดังจะเห็นได้จากผลการทดสอบการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O - NET) วิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั่วประเทศ ประจำปีการศึกษา 2552 - ประจำปีการศึกษา 2555 ซึ่งพบว่า วิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 31.75, 20.99 และ 38.37 ตามลำดับ และเมื่อนำผลการประเมินของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่มาเปรียบเทียบ พบว่า มีผลอยู่ในระดับเดียวกัน คือ วิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 39.16, 20.44 และ 45.44 ตามลำดับ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2555) โดยวิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ วิชาภาษาอังกฤษ สาเหตุเกิดจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะที่จำเป็นในการใช้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียนอย่างเต็มที่มาตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - ประถมศึกษาปีที่ 5

ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นสิ่งที่ถือได้ว่าเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา คือ คำศัพท์ ซึ่งสอดคล้องกับกาเดสซีย์ (Ghadessy, 1979 : 24) ที่กล่าวว่า การสอนคำศัพท์มีความสำคัญยิ่งกว่าการสอนโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพราะคำศัพท์ เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา หากผู้เรียนมีความรู้

เกี่ยวกับคำศัพท์ก็สามารถนำคำศัพท์มาสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น เช่น วลี ประโยค ซึ่งหากผู้เรียนไม่เข้าใจคำศัพท์ก็จะไม่สามารถเข้าใจหน่วยทางภาษาที่ใหญ่กว่าได้ จากสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ผู้วิจัยปฏิบัติการสอนอยู่ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2552 - ปีการศึกษา 2554 มีค่าเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ 60.25, 61.22 และ 61.85 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในระดับต่ำกว่าเป้าหมายที่สถานศึกษากำหนดไว้ คือ ร้อยละ 70 จากการศึกษาพบว่า ผู้เรียนมีปัญหาในเรื่องการจดจำคำศัพท์ และมีวงคำศัพท์น้อยเกินไป ซึ่งหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้ผู้เรียนในระดับนี้ ต้องเรียนรู้คำศัพท์ที่เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 150 - 200 คำ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 9) ส่งผล ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง หรืออ่านออกเสียงได้แต่ไม่ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียง ไม่สามารถสะกดคำศัพท์ได้ด้วยตนเอง ไม่สามารถบอกความหมายคำศัพท์ได้ ผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ เช่น วาดรูปหรือเลือกรูปภาพให้ตรงตามความหมายของคำศัพท์ที่ได้ฟัง ผู้เรียนไม่สามารถวาดรูป หรือเลือกรูปภาพได้อย่างถูกต้อง และผู้เรียนไม่สามารถนำคำศัพท์มาแต่งเป็นประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ ได้

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจะประสบความสำเร็จได้นั้นสามารถทำได้โดยดึงความสนใจของผู้เรียนให้เข้าสู่เนื้อหาที่เรียน มีการให้ตัวอย่างสนับสนุนและมีความสอดคล้องกันจนสามารถอธิบายหลักเกณฑ์ให้เข้าใจ จากนั้นจึงให้ผู้เรียนสรุปจากความเข้าใจของตนตลอดจนให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนสิ่งที่เรียนหรือให้ผู้เรียนได้ฝึกสิ่งที่เรียนนั้นโดยการสร้างสถานการณ์หรือให้เล่นเกมต่าง ๆ โดยใช้เนื้อหาที่เรียนมาโดยไม่รู้สึกลำบากในความหมายใหม่และสถานการณ์ใหม่ (บุษบง ต้นดวงศ์, 2536 : 157) นอกจากนั้นผู้สอนต้องมีวิธีการที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ศักยภาพในการเรียนภาษาอย่างเต็มที่และเป็นธรรมชาติในการพัฒนาทักษะทางภาษานั้น ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ต้องได้พัฒนาไปพร้อม ๆ กัน มีแนวทางการสอนภาษาที่มีทฤษฎีสอดคล้องกับการใช้ภาษาตามธรรมชาติของเด็ก คือ แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาจากสิ่งที่มีความหมายในชีวิตประจำวัน โดยการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนภาษา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสาร มีผู้สอนเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อม ๆ กัน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกทำในสิ่งที่สนใจ ได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและผู้สอนในบรรยากาศที่อบอุ่น ในเชิงปฏิบัติแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมนี้เป็นที่ยอมรับกันว่ามีประสิทธิภาพในการสอนอ่าน เขียน ซึ่งนักการศึกษาของประเทศนิวซีแลนด์ที่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาด้วยวิธีองค์รวมท่านหนึ่ง คือ โฮลเดเวย์

(Holdaway อ้างถึงใน นฤมล วุฒิปรีชา, 2540 : 2-3) ได้พัฒนาการเล่านิทานให้เด็กฟังก่อนนอน มาสู่ การสอนอ่านเขียนในชั้นเรียน โดยเน้นการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินในสภาพแวดล้อม ที่ผ่อนคลาย จากความเครียดและความกลัว มีการกระตุ้นให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกทางภาษา ให้ความไว้วางใจว่า ผู้สอนพร้อมจะช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการซึ่งสภาพแวดล้อมในการเรียนเช่นนี้เกิดขึ้นตลอดเวลา ระหว่างที่ผู้ใหญ่อ่านนิทานให้เด็กฟังก่อนนอน Holdaway เห็นว่าในสภาพดังกล่าวเด็กสามารถ เรียนรู้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่รู้ตัว เมื่อนำมาสู่การสอนอ่าน เขียนในชั้นเรียน Holdaway ได้ใช้หนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) เพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นภาพและ เนื้อเรื่องที่อ่านได้ชัดเจน การ อ่านให้ฟังอย่างมีชีวิตชีวาประกอบกับกิจกรรมระหว่างผู้สอน กับผู้เรียนที่หลากหลายช่วยให้ผู้เรียน พัฒนาความสามารถทางภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ผู้เรียนจะเรียนรู้ความหมายของเรื่องที่อ่านโดย ใช้ภาพประกอบ คำคล้องจอง วลี และ โครงสร้างประโยคที่ปรากฏบ่อยครั้งในเรื่องที่อ่านช่วยใน การเดาความหมายของเรื่องที่อ่าน Holdaway ได้เรียกวิธีการอ่านเขียน โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่นี้ว่า ประสบการณ์ร่วมกันในการอ่านหนังสือ (Shared Book Experience Approach) วิธีการนี้ทำให้การ เรียนภาษาเป็นไปอย่างสนุกสนานและเป็นธรรมชาติ โดยเน้นการอ่านเพื่อหาความหมาย (Meaning - Centered) และเน้นกระบวนการ (Process - Centered) ในขณะที่อ่าน

วิธีการอ่านเขียน โดยใช้ประสบการณ์ร่วมกันในการอ่านหนังสือเล่มใหญ่ใช้ได้ กับผู้เริ่มเรียนภาษาเพราะเมื่อเรียนด้วยวิธีดังกล่าว นอกจากผู้เรียนจะประสบความสำเร็จ ในการเรียนอ่านแล้ว ยังช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากงานวิจัย ที่พบว่า หนังสือเล่มใหญ่ใช้ได้ผลดีกับผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ จากการศึกษาของ Brown (1986 : บทคัดย่อ) ศึกษาการใช้ประสบการณ์ร่วมกันในการอ่านหนังสือช่วยพัฒนา การอ่านของนักเรียน ระดับชั้นอนุบาล ปรากฏว่า นักเรียนระดับชั้นอนุบาลที่ได้เรียน โดยการใช้ประสบการณ์ร่วมกันใน การอ่านหนังสือมีใจรักการอ่านและมีความรู้เพิ่มขึ้น ส่วน Elly (1991 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการ ใช้หนังสือที่มีภาพประกอบเรื่องโดยวิธีประสบการณ์ร่วมกันในการอ่านหนังสือที่มีผลต่อการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สองของผู้เรียนอายุ 8 ปี ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการระลึกคำที่อ่าน (Word Recognition) ภาษาพูดและความเข้าใจใน การอ่านของผู้เรียนพัฒนาขึ้น นอกจากนี้ Eldredge (1995 : บทคัดย่อ) ศึกษาการเปรียบเทียบทักษะการอ่านระหว่างการใช้เทคนิคการอ่านรอบวง (Round Robin) กับการใช้วิธีประสบการณ์ร่วมกัน ในการอ่านหนังสือ ปรากฏว่า ผู้เรียนที่เรียน โดย ใช้วิธีประสบการณ์ร่วมกัน มีทักษะในการอ่านดีกว่านักเรียนที่ใช้เทคนิคการอ่านรอบวง ซึ่ง สอดคล้องกับผลการศึกษาผู้เรียนชาวจีนของ แอนด์เดอร์สัน (Anderson, 2002 : 133 - 155) ที่พบว่า การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนดีขึ้นหลังจากเรียน โดยใช้วิธีประสบการณ์ร่วมกันในการ

อ่านหนังสือไปแล้ว 2 สัปดาห์ และสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้หลังจากเรียนโดยใช้วิธี
ประสบการณ์ร่วมกันแล้วเสร็จ

ประเทศไทยได้มีการใช้นั่งสือเล่มใหญ่สอนภาษาอังกฤษด้วยเช่นกันดังผลการวิจัย
ของนฤมล วุฒิปรีชา (2540 : 102 - 106) ที่ศึกษาการพัฒนาหนังสือเล่มใหญ่สำหรับนักเรียนไทยที่
เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของ โรงเรียนวัดสวนดอก ในปีการศึกษา 2539
ปรากฏว่า ทักษะการพูดและการเขียนอยู่ในระดับสูง การฟัง และการอ่าน อยู่ในระดับพึงพอใจ
การเขียนตามคำบอกอยู่ในระดับต้น ส่วน อรรถาธิบาย (2554 : บทคัดย่อ) ศึกษาการพัฒนา
หนังสือเล่มใหญ่ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ทางภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า หลังจากเรียนโดยใช้หนังสือเล่มใหญ่ ผู้เรียนมีความก้าวหน้า
ในการเรียนเพิ่มขึ้น

จากงานวิจัยข้างต้นที่กล่าวมา หนังสือเล่มใหญ่และวิธีการอ่าน เขียนโดยใช้ประสบการณ์
ร่วมกันในการอ่านหนังสือเล่มใหญ่จึงมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้สอนภาษาอังกฤษสำหรับ
นักเรียนไทยที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เพราะโดยลักษณะของหนังสือเล่มใหญ่ที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัว
คือ สีสันสวยงาม สะดุดตา และใช้ตัวหนังสือประกอบขนาดใหญ่ ภาพและเนื้อหาอยู่ในลักษณะที่
สมดุลกัน ภาษาที่ใช้ในเรื่องทำให้เรื่องให้อ่านง่ายต่อการทำนาย (Highly Predictable Language)
และทำให้จดจำเรื่องที่อ่านได้อย่างรวดเร็ว มีคำวลี ประโยค ที่มีเสียงและจังหวะคล้องจองกัน
(Rhyme and Rhythm) อาจมีการเพิ่มคำ หรือวลีลงในประโยคใหม่และการใช้คำซ้ำของข้อความเดิม
(Repetition) ส่วน Bone (1992 : 734 - 744) กล่าวว่า การอ่านด้วยความเพลิดเพลินและได้อ่านในสิ่ง
ที่ตนสนใจทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน มีความเข้าใจในสิ่งที่ได้ยิน และได้่านนอกจากนั้น
หนังสือเล่มใหญ่ยังช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถทางภาษา เนื่องจากขณะเรียนด้วย
หนังสือเล่มใหญ่ผู้เรียนได้ฝึกหาคความหมายของสิ่งที่อ่านโดยอาศัยตัวบ่งชี้ จากการเดาลำดับเรื่องราว
ที่อ่านจากเหตุการณ์หนึ่งไปสู่เหตุการณ์หนึ่ง นอกจากนี้ภาพประกอบยังให้ความหมายของคำศัพท์
ที่ยากและช่วยให้ผู้เรียนเดาความหมายจากบริบท (Context Clues) ได้ด้วย เมื่อผู้เรียนได้อ่าน
ประโยค ข้อความ ข้อความ หรือคำที่มีเสียงคล้องจองกันตลอดจน การได้เห็นคำ วลี ประโยคและ
โครงสร้างที่เคยอ่านมาแล้วปรากฏซ้ำอีกจะทำให้ผู้เรียนจดจำ คาดเดาและใช้โครงสร้างประโยคนั้น ๆ
ได้โดยเรียนรู้ระบบโครงสร้างประโยค (Syntactic Cue System) ขณะที่อ่าน สำหรับการเรียนรู้
ระบบเสียงและสัญลักษณ์ทางภาษา (Graphophonic) นั้น เมื่อผู้เรียนได้เห็นผู้สอนชี้ข้อความที่อ่าน
ได้ยินเสียงประกอบ ผู้เรียนจะเรียนรู้ ว่าตัวอักษรและเสียงที่ปรากฏเมื่อประกอบกันแล้วเป็นเรื่องราว
ที่มีความหมายอันเป็นการเริ่มต้นของการเรียนรู้ระบบเสียงและความหมาย (Graphophonic Cue System) ที่
เป็นไปตามธรรมชาติ บัทเลอร์ (Butler อ้างถึงใน นฤมล วุฒิปรีชา, 2540 : 38)

ด้วยคุณสมบัติของหนังสือเล่มใหญ่ดังกล่าวข้างต้น ผู้เรียนสามารถพัฒนาการอ่าน และเขียนอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่ง Holdaway (อ้างถึงใน นฤมล วุฒิปรีชา, 2540 : 38 - 42) ได้เสนอแนะวิธีการใช้หนังสือเล่มใหญ่ด้วยวิธีการประสบการณ์ร่วมกันในการอ่านหนังสือไว้ โดยเริ่มจากจั่นนำ เป็นการปรับและเตรียมผู้เรียนให้พร้อมที่จะเรียนภาษาใหม่ ขึ้นอ่านเรื่องที่ชอบ มีการนำหนังสือเล่มใหญ่ที่ผู้เรียนเคยเรียนมาแล้วและประทับใจมาทำกิจกรรมอีกครั้งหนึ่ง เป็นการเรียนรู้ภาษาจากสื่อที่ผู้เรียนคุ้นเคย ในขั้นนี้จะเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้องค์ประกอบย่อยของภาษา ขึ้นกิจกรรมทางภาษาเป็นการทำกิจกรรมทางภาษาในบริบทที่มีความหมายต่อผู้เรียน ขึ้นเสนอเรื่องใหม่ เป็นการอ่านร่วมกัน ฝึกให้ผู้เรียนได้ทำนายเรื่องราว ฝึกการสังเกตข้อความ โครงสร้างประโยคที่ปรากฏซ้ำและฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้กลวิธีในการหาความหมายของคำศัพท์ในเรื่องที่อ่าน ขึ้นอ่านโดยเสรี เป็นการอ่านด้วยตนเอง หรืออ่านเป็นกลุ่ม เล็ก ๆ ตามความสนใจ ขึ้นแสดงออกทางภาษา ให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมทางภาษาหลากหลายรูปแบบตามความสามารถและความสนใจจากเรื่องที่อ่าน ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิม ของผู้เรียน รวมทั้งงานศิลปะต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนความเข้าใจในเรื่องที่อ่านมากขึ้น

สำหรับขั้นตอนการสร้างหนังสือเล่มใหญ่ Bone (1992 : 744) ได้เสนอขั้นตอนการสร้างหนังสือเล่มใหญ่ไว้ว่า ต้องเริ่มจากการศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตร คัดเลือกสัดส่วนของภาษา และทักษะที่ต้องการเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือก เช่น สี่ คำศัพท์ จากนั้นสร้างตัวละคร และวางแผนว่าจะเอาคำคล้องจอง วลี หรือประโยคใดเป็นหลักให้ปรากฏซ้ำต่อเนื่องกันในเรื่อง เพื่อให้หนังสือมีชีวิตชีวาขึ้น ความยาวของเรื่องไม่ควรเกิน 10 - 15 หน้า ส่วนขนาดของหนังสือเล่มใหญ่นั้น คอกซ์และ ซาริลโล (Cox & Sarrillo, 1993 : 81) กล่าวว่า หนังสือเล่มใหญ่ควรมีขนาด 18 นิ้ว × 20 นิ้ว จะมองเห็นได้ชัดในระยะห่าง 15 - 20 ฟุต ส่วน เทเลอร์ (Taylor, 1987 : 656) ได้กำหนดขนาดหนังสือเล่มใหญ่ว่าควรมีขนาด 12 นิ้ว × 18 นิ้ว หรือ 30 เซนติเมตร × 45 เซนติเมตร ทำด้วยกระดาษ ที่แข็งแรงเพราะต้องใช้หลายครั้ง ตัวอักษรเขียนตัวบรรจงและมีขนาดใหญ่มองเห็นได้ชัดเจนในระยะ 5 - 20 ฟุต

ในการสร้างหนังสือสำหรับเด็กนั้น เนื้อหาของหนังสือต้องมีความเหมาะสมกับวัย ระดับชั้น และความสนใจของเด็ก มีความสนุกสนาน ดำเนินเรื่องน่าสนใจ ไม่ใช้การบรรยายมากเกินไป มีแก่นของเรื่องหรือวัตถุประสงค์อย่างชัดเจน ใช้สำนวนภาษาง่าย ๆ อ่านแล้วสามารถเข้าใจความหมายได้โดย ไม่ต้องนำมาแปลอีกครั้ง ภาพประกอบที่ใช้ในหนังสือสำหรับเด็กเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้จัดทำจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการพัฒนาการของเด็กแต่ละวัย เพื่อจะทำภาพได้อย่างเหมาะสม ตามความสนใจและพัฒนาการของเด็กแต่ละวัย เช่น เด็กก่อนวัยเรียน (อายุ 2 - 6 ขวบ) ควรเป็นหนังสือที่มีภาพมาก ๆ มีตัวหนังสือประกอบได้เล็กน้อย แต่สำหรับเด็ก

ก่อนวัยรุ่น (อายุ 12 - 14 ขวบ) ไม่จำเป็นต้องมีภาพประกอบทุกหน้า ขนาดตัวอักษรและขนาดของรูปเล่มควรให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก (อรอนงค์ โชคสกุล และศรีอัมพร ประทุมรัตน์, 2544 : 10 - 12)

ด้วยเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษจึงสนใจที่จะพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่เพื่อเป็นการวางรากฐานในการศึกษาคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ช่วยให้นักเรียนมีการเรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา อันจะเป็นผลทำให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันและนำไปใช้ในประกอบการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยหนังสือเล่มใหญ่
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการใช้นหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์มากขึ้น
2. ได้แนวทางในการแก้ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 และ 1/2 จำนวน 80 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้มาจากวิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลากห้อง โดยห้องที่ผู้วิจัยจับสลากได้ คือ ห้องประถมศึกษาปีที่ 1/2 นักเรียนจำนวน 40 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

เนื้อหา

หนังสือเล่มใหญ่จำนวน 6 เล่ม ที่มีเนื้อหาตรงกับความสนใจของผู้เรียน โดยมีคำศัพท์ โครงสร้าง ประโยค เหมาะสมกับวัย ระดับชั้นของผู้เรียน และสอดคล้อง กับหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งประกอบด้วย

เล่มที่ 1 และ 2 คำศัพท์หมวด Family

เล่มที่ 3 และ 4 คำศัพท์หมวด Toy

เล่มที่ 5 และ 6 คำศัพท์หมวด Animal

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ การใช้หนังสือเล่มใหญ่
2. ตัวแปรตาม คือ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความพึงพอใจที่มีต่อการใช้นหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ไม่นำมาคิดรวมกับนักเรียนปกติ ในชั้นเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

หนังสือเล่มใหญ่ หมายถึง หนังสือขนาด 16 นิ้ว × 16 นิ้ว จำนวน 6 เล่ม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับประถมศึกษา โดยมีภาพประกอบและมีเรื่องราวที่เขียนด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่ ภาพสื่อความหมายของเนื้อความที่ปรากฏอย่างชัดเจน ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่ง่ายต่อการคาดเดาความหมายของประโยคได้จากตัวชี้แนะที่ปรากฏในเรื่อง มีคำหรือเนื้อความปรากฏซ้ำในเรื่อง เนื้อเรื่อง คำศัพท์ และ โครงสร้างประโยคมีความเหมาะสมกับวัย และระดับชั้นของผู้เรียน

การใช้หนังสือเล่มใหญ่ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้หนังสือเล่มใหญ่ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 6 เล่ม ในแต่ละเล่มจะมีแบบฝึกที่ส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การอ่านออกเสียงคำศัพท์ การสะกดคำศัพท์ การบอกความหมายคำศัพท์ และการนำคำศัพท์ไปใช้ หนังสือเล่มใหญ่ 1 เล่ม ใช้ประกอบในการจัดกิจกรรม 3 คาบ คาบแรกผู้สอนแนะนำหนังสือและอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟัง คาบที่ 2 ผู้สอนอ่านเนื้อเรื่องและหยุดฟังคำถามหรือคำตอบของผู้เรียน มีการอ่านร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน (Shared Reading) เติมคำศัพท์ลงในช่องว่าง (Cloze Activity) และเติมคำที่ขาดหายไปโดยการใช้ภาษาเขียน (Written Cloze) และคาบสุดท้ายผู้สอนให้ผู้เรียนได้อ่านซ้ำเนื้อเรื่องกับเพื่อนในกลุ่มย่อยและการอ่านอิสระ โดยทุกคาบมีแบบฝึกที่สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน

การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ การสะกดคำศัพท์ การบอกความหมายคำศัพท์ และการนำคำศัพท์ไปใช้ โดยวัดได้จากแบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความพึงพอใจ หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนรู้โดยการใช้หนังสือเล่มใหญ่ ที่ประเมินได้จากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างหลังจากที่เรียนด้วยหนังสือเล่มใหญ่แต่ละเล่มเสร็จสิ้นแล้ว

สมมติฐานการวิจัย

ผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้หนังสือเล่มใหญ่สูงขึ้นกว่าผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนการใช้หนังสือเล่มใหญ่